

TEMES FOLKLORICS

UN MODEST ANIVERSARI

En la propera Festa Major es celebrarà l'aniversari de la presentació del «Ball de gitanes», a càrrec de l'Esbart Dansaire Santvicentí. Cal fer esment no obstant, que aquesta dansa ha conegut a casa nostra tres èpoques.

En la primera, ja fa mig segle, Sant Vicenç disfrutava una vida tranquil·la, sens altra preocupació que la del tre-

ball, noble i productiu que poc a poc anava forjant la indústria que l'engrandiria. Els seus obrers prompte foren insuficients, i és en aquest moment que un grup de picapedrers del Vallés es desplaça al nostre poble. D'esperit joliu i cos fornit, es guanyen ben aviat el cor dels santvicentins i encenen en el jovent, els nostres avis, el foc de l'estimació al nostre folklore. Ha sorgit una nova manifestació del caracter obert, senzill i honest, propi d'aquesta terra beneïda. El «Ball de gitanes» feu que St. Vicenç sentís vibrar en el fons de totes les ànimes, quelcom encisador, d'una dolcesa inefable, gairebé desconegut.

sar que el nostre poble quedaria ofegat per l'ona de materialisme que per arreu s'abatia; diverses ventades corruptores de les més sanas tradicions varen passar; llot i sembra d'odis que abocà en una terrible guerra entre germans... i a pesar de tot, entre tanta runa moral, surt de nou vigorosa, esplèndida, la brotada de les coses nostrades, torna l'alegria als cors i el poble s'enterneix de nou davant el magnific espectacle dels nostres infants que gairebé no saben caminar i ja trenen danses que ens havien llegat els nostres avis, dels nois i noies, lluminosa promesa, que puntegen dolçament, així com en les complicades evolucions que ofereixen les donzelles i joves primavera florida de la vida. Quin goig feia la plaça, ho recordes lector? Tothom, hi era, amb ulls humitejats i l'atenció pendent de les danses que s'anaven succeïnt. Sant Vicenç tornà a reviure la dolça emoció que per un igual a tots ens agermana, que pacifica els esperits.

I és que a pesar de lo que s'ha dit, el materialisme que endureix no ha guanyat la batalla; podem afirmar ben alt que en aquesta lluita singular, el jovent ocupa el lloc que li correspon. Ja fa un any que proclama a tots els vents que Sant Vicenç no és nota discordant en el concert dels demés pobles, i ho confirmen plenament els aplaudiments amb que eren premiats els nostres dansaires a Barcelona, Manresa, Balaguer... és a dir, arreu on han anat, aplaudiments que ressonaven en les nostres llars com alegre repic de campanes. És que tot el poble s'hi identifica, que comparteix les penes i alegries del jovent, carn de la seva carn, i com digué amb gran encert el bon amic Joan Guiu en l'avinentesa que ara commemorem, «... quan és tot el poble el que empeny, l'embranchida és molt forta».

P. V.

«Con motivo de la plantación de árboles en nuestro pueblo por el magnífico Ayuntamiento del mismo».

EL ARBOL

¡RESPECTABLE!

El arbol parece ser una cosa insignificante, pero reflexionad. Es el que nos proporciona de manera indirecta la vida.

Hay personas ignorantes que dicen: «Sin el arbol también podremos vivir». Vamos a ver lo que nos dá el arbol. En los meses calurosos de estío nos mitiga los rayos del sol, nos cubren con sus verdes cabellos para que no dañen nuestra existencia, y nos duerme plácidamente al son de sus rumores en su conversación con la brisa vespertina. Y ¿no se lo agradeceremos?

Sigamos en la enumeración de sus favores.

No sólo nos brinda su sombra; el arbol a manera de imán atrae las nubes que verterán sobre nuestros campos su lluvia bienhechora, regalándonos más tarde con su fruto que ha de servir para nuestro alimento.

¿Acaba aquí su utilidad?

No, todavía. Es un laboratorio incesante de oxígeno, ya que las plantas, de día, absorben carbónico y extraen oxígeno, purificando la atmósfera y proporcionándonos con ello salud. Si la perdemos, también el arbol encontraremos las más de las veces el remedio; ved el arbol de la quina y muchas otras plantas medicinales. Además de todas estas cosas nos dá también el caucho con el que se fabrican tantos y tantos objetos de goma, con lo que se enriquece nuestra industria, como neumáticos, juguetes, etc., etc.

Y después de tantos beneficios como de él recibimos. ¿Lo maltrataremos? Dicen varios botánicos, que la savia que rezuma de los árboles, son sus lágrimas. ¡No los hagáis llorar hiriéndolos sin compasión!

El nos proporciona pues el material para construir nuestras casas, nuestros muebles. Sin él no tendríamos carbón, ni gas, ni electricidad, etc., etc.

Amad al arbol por gratitud y hasta por egoísmo. No le taléis inutilmente; son fuente de salud y de vida; pueblo sin árboles corre a su ruina ¡Ay del pueblo que no les protegel!

M.^a DEL CARMEN ANDRÉS CATIVIOLA.

Una generació desgranà el rosari de la vida després d'aquesta nova prova de vitalitat, sentimental. Tot feia supo-

Una generació desgranà el rosari de la vida després d'aquesta nova prova de vitalitat, sentimental. Tot feia supo-

LEGIA "LA PRINCESA"